

ЕРИХ КЕСТНЕР
ПОЗДРАВИ НА ЕДНА
ГРАМОФОННА ПЛОЧА

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2016

chitanka.info

Артур и Кукличката, неговата съпруга, стояха в универсалния магазин. Тъкмо бяха купили сламена шапка за бащата на Артур, защото през декември сламените шапки се продават на изгодни цени. А Кукличката направи отметка в листчето, което стискаше в ръка. Отново нещо свършено! Съпругът Артур бе натоварен с пакети и изглеждаше в лошо настроение.

— Е, още само един подарък за леля Олга, важно е — каза Кукличката и съсредоточено оглеждаше щандовете в магазина. Стари и заможни лели заслужават внимание.

— Всъщност можем и на нея да купим сламена шапка — предложи Артур.

Тя поклати глава.

— Или кубчета за игра.

— Безумие — рече Кукличката и продължи енергично да търси.

— Какво ще кажеш за позлатена самобръсначка? — попита той.

— За леля Олга?

Артур не се осмели да кимне, а безмълвно придвижи напред себе си и пакетите.

— Стой! — изведнъж викна той и посочи една табела.

Жена му прочете каквото пишеше там и рече:

— Съвсем нелошо.

После, както сочеше табелата, потропаха на съседната врата. Излезе една госпожица.

— Какво обичате?

— Искаме грамофонна плоча с нашите собствени гласове — пожела Кукличката.

— За леля Олга — обясни Артур.

— Мога само да ви препоръчам такава плоча за подарък — каза госпожицата. — Моля, влезте. Една средноголяма плоча записва говор до две и половина минути и може да бъде просвирена петстотин до шестстотин пъти. Ето два микрофона. Застанете, моля, един до друг, господинът вляво, дамата вдясно. Ще струва три марки и половина. Още тук ще вземете плочата. Започваме веднага.

— Но какво да кажем? — попита Артур смутено.

— Много щастие, здраве, дълъг живот, че за жалост не можете в този миг да сте при нея — предложи госпожицата.

— Този начин да пожелаеш щастие наистина има своите предимства — каза Кукличката. — При това не трябва да гледаш лицето на дъртачката.

— Но това е твоята леля, не моята — тържествуваше Артур.

Госпожицата бе изчезнала в съседното помещение. Семейната двойка застана пред микрофона и пожела на далечната леля всичко хубаво.

На Бъдни вечер леля Олга отиде у кмета Грубер. Приветстваха я с „добре дошла“. Салонът бе пълен с гости. Леля Олга поздрави всички присъстващи, после показа едно пакетче, което внимателно държеше в ръка, и рече:

— Добра ми госпожо Грубер, нали имате грамофон, а пък аз нямам. Племенницата ми в Берлин ми е пратила грамофонна плоча. Много искам да я чуя. Защото племенницата ми и нейният мъж са записали говора си на плочата, така пишат. Какво ли не се случва днес? Изобретенията никнат едно след друго.

— Ама с удоволствие. — Кметът донесе грамофона и го нави. Леля Олга извади плочата от опаковката, сложи я на апарата и седна в един фотьойл, като си приготви носната кърпичка. Всички затаиха дъх. Кметът завинти нова игличка, постави я върху плочата, пусна апарата и на пръсти отиде до дивана при госпожа доктор Ример. Гостите седяха в голям кръг около апарата. Игличката заскриптя. И ето че плочата проговори:

„Този начин да пожелаеш щастие наистина има своите предимства. При това не трябва да гледаш лицето на дъртачката... кшшш... Но това е твоята леля, не моята... кш кшш... Е, хайде, кажи нещо мило... ццц... Но какво? Може би дали е решила да живее сто години? Стиска си парите в провинцията, тази пинтия... кшшшш... Може ли да ви помоля, господа, да говорите по възможност бавно, високо и ясно... крр... Мила леличко! Тука са Кукличката и Артур от Берлин. Желаям ти за Коледа всичко хубаво. С удоволствие ще наминем някой ден при теб. Е, може би през ваканцията, когато ще ходим в Бинц... кш кшш... Преди малко Кукличката каза, че наистина е жалко, задето не сме те виждали толкова време... кссс... Не се приближавайте много до микрофона, господа. Малко по-отдалеч, ако смея да помоля... кррр... Как си със здравето, леличко? Много да се пазиш! Артур каза да ти пратим един голям кейк. Но при твоето

храносмилане, а освен това сме зле с парите... Пет, двете минути няма ли вече да свършват? Но какво да кажа още на тази особа?... кшшш... Преди да се задави в парите си, трябва да ни прати някоя хилядарка... кссс... Мила леля, надяваме се, че прекарваш Бъдни вечер в кръг от мили познати. Смешно е, като си помисли човек, че ние говорим тук пред микрофон, а вие там можете да ни чуете. Плочата може да бъде просвирена пет — до шестстотин пъти и струва само... Пет! Не казвай цената. Не е нейна работа... кшшш... Дано не е чула това... кшшш... Как пък не, каквото се казва тихо, не се записва на плочата. По дяволите, няма ли времето най-после да свърши?... кссс... Но тя има ли изобщо грамофон? Следващата Коледа положително ще прескочим до теб. Още отсега се радваме най-сетне да видим отново милото ти старо лице... кссс... Не се смей, Артур...“.

Леля Ольга, която досега бе седяла като вцепенена, скочи, изтръгна плочата от апарата и гневно я запокити на пода. Кметът, жена му и другите хора седяха угнетени наоколо. Няколко младежи се разкискаха. Госпожа доктор Ример се опита да утеши бедната леля.

— Оставете ме на мира! — кресна леля Ольга и си затърси шапката.

— Но къде ще ходите сега? — извика кметът. — Останете тук, какво ще правите вкъщи?

— Ще променя завещанието си — заяви лелята и тръшна вратата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.